

Stanislav Kužel

Odkaz Erenegu

Jack se mátoživě potácel po místnosti, spoře osvětlené nouzovkami, nepřítomně šátral před sebou, porážel židle, stojany, rozbíjel zkumavky a přístroje, těžkýma bota-ma drtil sklo, popadané na podlahu. „Lonapur. Lonapur,“ šeptal, „kam jsem si ho vlastně schoval?“

Rozevřel s rozmachem kovovou skříňku s červeným křížem na dvířkách. Obaly s lékovkami, tuby, lesklé chirurgické nástroje, to všechno se vysypalo na pult a na zem.

Tady přece k sakru musí být, vždyť tu někde zamaskoval celý karton! Že by mu ho vyfoukla?

Alespoň na chvíli zapomenout na Ereneg, alespoň na chvíli nevidět tu prokletou fialovou záři, ty děsivé fialové koule „Fialky“ - s chapadly výbojů... Oči se mu horečnatě leskly, automaticky si olizoval okoralé rty. Odstrčil „felčara“, zdravotního robota, který se mu hrnul na pomoc, zavravoral však sám a těžce dosedl na podlahu. Zakroutil hlavou. Přímou špičku jeho levé boty ležela žlutohnědá plastová krabička se zářivým nápisem LONAPUR...

Náhle byl plný energie. Bleskově po ní vystartoval, sevřel do dlaně a podezřívavě se rozhlédl kolem. Ne, nikdo ho nevidí, ani felčar, který už něco sbíral po zemi. Oddechl si a zastrčil svůj poklad do kapsy. Těžce vstal, opřel ruku o laboratorní pult, nahmatat nepříteliš čistou sklenku a strčil ji do dávkovače vody. Chvějícími prsty vydloubl s folie pilulku a zapil ji.

Zašklebil se odporem. Brr... Od doby, co nefungoval ionizátor, měla voda nepříjemnou, zatuchlou až bahenní příchut'.

Zafuněl a rozhlédl se po tom nepořádku, který udělal, ale pak mávl rukou a poručil felčarovi: „Uklid' to!“ A vypotácel se z laborky. Ani nevnímal poslušné „Ano, pane“, které za ním vyslal biokybernetický robot. Opřel se o stěnu chodby a chvíli se nerozhodně rozhlížel, nápis na pancéřových dveřích vpravo se mu poněkud rozplýval, teprve s patřičným úsilím zaostřil oči,

uvědomil si, kde je. Červené verzálky stále ještě oznamovaly: „AKTIVNÍ REAKTOROVÁ ZÓNA, VSTUP JEN V OCHRANNÉM OBLEKU!“

„Ech, aktivní zóna, pf...“ uchechtl se. Reaktory už nepracovaly od chvíle, kdy se prvním skokem odlepili od Erenegu. Zatracená rachotina... Letíme, nevíme kam, už ani nevíme proč... Jen když s sebou táhneme ten vzácný materiál, ten zatracený ergolit! Devět stotunových kontejnerů toho zázračného šmejdu, který se nedá zaplatit ani zlatem! Kdyby s tím už byli na Zemi, mohli se topit v prašulích a ne se tady vláčet neznámým koutem galaxie...

„Zatracenej život!“ zaklel na celou chodbu, která mu vrátila ozvěnu. Vykročil vlevo, tím směrem, kde se konec servisní paluby ztrácel v šeru nouzovek. Po těle se mu pomalu rozléval pocit uvolnění, Lonapur už začínal působit, ale ještě to nebylo to pravé, ještě ne, to správné potěšeníčko, ta správná slast nastane, až si k tomu přidá psychostimulátor, natáhne se na lehátko a vyčká, až přiletí Liliana...

Pořád se ještě opíral levou rukou o stěnu chodby, opocenou a místy pokrytou plísní. Klimatizace taky jela na minimum. Pulzátor připomínal špatně zatavenou konzervu, vyhozenou na smetiště, ano patří na smetiště, tahle parádní loď, a proto si začal pohvizdovat, aby ten hnus na stěnách nevnímal.

„A hele, i houby tady už rostou,“ vykřikl náhle rozradostněně a nakopnul nepatrný trs čehosi, co připomínalo penízovky, šlapal pak dál a zase si pohvizdoval, vystoupal po schůdcích na první palubu a o hranu posledního si oškrábal zbytky hub. Už jenom pár kroků! Rozrazil dveře kabiny a... Na jeho lehátko seděla Karin!

„Padej,“ nechal dveře otevřené a doprovodil slova gestem, které nepřipouštělo jiný výklad.

Podívala se na něj prázdnýma očima: „Ty něco máš, Jacku!“

„Kde bych to sebral!“

„Navalí Hrabal ses v laborce a najednou vypadáš nějak moc dobře!“

Netrpělivě cinkala nehty o okraj skleničky na polici.

„Nic nemám, fakt!“ řekl otráveně.

„Mlčky, s výrazem mumie se na něj dívala. Její kdysi zbožňované oči se mu vůbec nelíbily, to strašné prázdno ho lekalo. Zašátral přece jen v kapse a s velkým sebezapřením jí hodil desetikusové balení.“

Neudržela se a skočila po něm jako pes po kosti. Teprve když měla tabletku v ústech, se trochu uklidnila, teď už jí to nevezme! Z dávkovače načerpala páchnoucí kapalinu, pomalu zapíjela, oči přivřené očekávanou slastí, ohryzek jí putoval nahoru a dolů v napjaté, příliš bledé kůži krku.

Pozoroval ten ohryzek a napadlo ho, že by stačilo jen trochu stisknout... Ale proč, proč vlastně? Tahle ženská mu je tak lhotejná, že ani vražda mu nestojí za námahu. Ty doby, kdy ji objímal na úzkém lůžku její kabiny večer co večer, byly už dávno pryč a snad jen pud sebezáchovy a lítost ho přiměly k tomu, že ji několikrát vyrval z výstupní komory, odkud chtěla vyskočit bez skafandru. Že ji vytáhnul na poslední chvíli z drápů smrti, která už vlastnila téměř všechny ostatní z pulzátoru MAYO II. Ostatně, kolik scházelo, aby i on vyskočil do volného, plný bezbřehého zoufalství, tak jako Fred či Linda. „Zbabělci,“ řekl tenkrát. Ale neměli nakonec víc odvahy než on, když se rozhodli jednou pro vždy skoncovat s beznadějí, před kterou je postavil MAYO a prostor?

Cítil, že[^]si už nutně potřebuje lehnout, Lonapur se rozjížděl, zavalovaly ho vlny blaha a prázdnoty. Chtělo to klid a stimulátor, *zakázané* ovoce chutná nejvíc, tak ať už ta ženská vypadne!

„Vypadni!“ Ukázal zase na dveře.

Dopila, otevřela oči, prázdné jako předtím, jako ten prostor před špicí jejich lodi, okázale a pomalu pokládala sklenku, utírala si kapky vody, které jí jstékaly po bradě a jen co noha nohu mine šla ke dveřím. Přirazil je za ní a z chodby slyšel její chraplavý smích, smích nad tím, že ho zase jednou dostala. Otřel si čelo, vydechl a vrhl se na lehátko, ne ještě ne, nejdříve trezor! Odhodil polštář, který ho ledabyly zakrýval, nastavil číselný kód, vsunul palec do snímače a dvířka se otevřela. Zašmátral uvnitř, vytáhl ve folii zabalenou plastovou krabici a otevřel ji.

Byl tam, byl. Ergolit! Jeho soukromý poklad, kilo a půl nejvzácnějšího kovu v galaxii, podivné sloučeniny, která dokázala třeba mnohonásobně transmutovat a vždy se za výdaje obrovského množství energie vrátit ke stejnému složení. Je to nepochopitelné, nikdo zatím neví, jak se to děje, ale brzy na Zemi poznali, že je to věčný rezervoár energie. A tenhle, tenhle ergolit je nejlepší ze všech, co kdy objevili! Je z Erenegu... Tohle když „střelí na černém trhu, budou mu dukety stačit do konce života, bez nějaké kreditkarty! -

Podívejme, jaké vydává světlo... Ne! Fialové světlo, světlo Erenegu! Jeden paprsek vystřelil z načernalého ergolitu a zamrazil ho na tváři. Bylo to jako bodnutí podchlazenou jehlou. Přibouchnul víko, chvíli na svůj poklad němě zíral, a pak ho rychle zabalil do kovové folie a zavřel do trezoru.

Fialové světlo, fialky z Erenegu... Ne, to není možné, to se mu jen zdálo! Zavrtěl hlavou, svalil se na lůžko a natáhnul se pro přísavky stimulátoru.

Přitlačil si elektrody na spánky. Už se nemohl dočkat. Karin ho pořádně zdržela. Stisknul spínač.

„Pilote Williamsi, při požití lonapuru se elektronická psychostimulace důrazně nedoporučuje! Pilote Williamsi...“

Zatraceně! Zapomněl na Bena! Rychle odstínil hlavní počítač, který se míchal do všeho. Tenhle trik si co nejrychleji osvojil každý z posádky na většině dálkových lodí, protože kdo má rád, když mu mašina, tím spíše inteligentní, leze do soukromí?

Pak zavřel oči a pomalu se nořil do nirvány. Ať si Ben kecá co chce, tuhle kůru už absolvoval několikrát a byla to pohoda. Báječná! Tak teď! Odstartováno... Kolotoč barev se roztočil, duha, celé spektrum se míhá před očima, stačí si vybrat, ano, znovu... chci růžovou, ano Růžovou planetu, ano, už kráčí, ne vznáším se nad mořem plamenů, kdepak, to jsou růže, moře růží čajových, omamná vůně konejší a hladí a hřeje, utopit se tak v tom, ale ne, ještě ne, tam, kde teprve přilétá hejno vázek, hejno půvabného hmyzu s průhlednými závoji, jasně, to nejsou vážky, to je přece ona, princezna Liliana s doprovodem dvorních dam! Usmívá se, Liliana, usmívá se na mě, krásná ženská, krásná, jaký hrdinský čin mám pro tebe vykonat dnes, Liliano, stačí, když ukážeš, a já, tvůj sluha, tvůj hrdina vykonám cokoli...

A Liliana rozevívá náruč, klesáme do prachového peří okvětních plátků čajových růží, miluj mě, miluj, sténá, ano, zase té miluji, budu milovat, pořád, pořád, utonu v tobě a tvých růžích. Co je? Co křičíš pust' mě, ne nepustím, ty nesmíš Liliano vyskočit do volného, ne, ty nesmíš Karin vyskočit, jasně, dám ti všechno, ano, ano, Liliano, ano, Karin, pozor, fialová záře, kde se tady bere, tady na Růžové planetě! Ne, tohle není Růžová planeta, tohle jsou kontury černé a červené, fialové, čajové růže vadnou a černají, mění se v plameny, křídla, hoří mi křídla, Lilianě hoří křídla, pálí to Liliano, koho mám zabít, abys mohla ležet se mnou, padám, padám, houpý hou, houpý hou, voda, voda si se mnou pohazuje, kam plavu, kam, jsem Jonáš a velryba, to je náš těžební stroj, žralok, žrout ergolitu na Eregu, ne nechci to vidět znovu, nééé... Proč právě teď, kde je Liliana, také ji sežere, ano, právě se pomátá, převalila se přes něj fialová koule, fialinka, ne, mě nech na pokoji, mě néé... Lidé

utíkejte! Ale co je, houpy hou, už zase voda, ano, chladivá voda, stříbrná voda, nádhera,, zelená tráva, ano, zelené stromy, modrá obloha, to je Země, jsem na Zemi, ano, na Zemi, k čertu s Erenegem, k čertu s Růžovou planetou, jsem na Zemi, plavu si, plavu, ne, vznáším se, vznáším, jako vážka nad rákosím, bloudím nad zátokou, kde jsi Liliano, ty patříš na Zem, přistávám, ne, já ne, pulzátor přistává, jsem doma, doma...

„Ty ošklivý robíku, proč neposloucháš svoji Karin? No jen počkej,“ žvatlala Karin mazlivě a hrozila rukou felčarovi, který slušně ustupoval do rohu laborky a jeho androidní mozek horlivě přemýšlel nad tím, co s takovými pacienty, jako je Karin, udělat.

Tak dobrá, já si to najdu sama, Jackovi si dal, to je jasný, já musím sama... Ale pust'

S poněkud přihloupým úsměvem dopadla do křesílka, které jí nijak šetrně přistrčil bikyber.

Zavřela oči a křeslo se jí stalo útlkem na celou hodinu té krásné opilosti. Usmívala se z narkotického snění, mumlala, máchala rukama, volala jména, Viktora, Eliz, Franka, jména, teď už jenom jména...

Když se probírala, ještě v ní doznívaly ty slastné vlny Lonapuru, chvíli přemýšlela, proč je vlastně v laborce, ale ano, přišla si pro Lonapur, aby už nebyla závislá na Jackovi! Určitě tu ještě nějaký musí být, kam ho schoval? A nebo ten robot?

Zvedla se, zamířila k lékárnice, otevřela dvířka a - poličky prázdné. Jak je to možné? *Začala* hledat všude kolem, honem, než zase začne otravovat ten felčar, no jasně, už ho má zase za zády, musí se ho zbavit!

„Tak dáš mi ten Lonapur, nebo ne, ty maškaro felčarská? Víš, že tady to není jinak k vy držení!“

Bikyber jen zavrtěl hlavou, „nic není, paní Karin“ opakoval, „všechno posádka už

spotřebovala, poslední dávku vzal pilot Jack, ani o ní nevěděl, Lonapur dávno není!“

Musí mi nějak pomoci, musí mě přeci zachraňovat, od toho je zdravotník! Když mi bude zle, když se zblázním či co... Ano, je to jeho povinnost!

„Áááááááááá, áááááááááá,“ vyrazila ze sebe šílený jekot a inspirována náhlým nápadem se rozběhla do chodby. „Áááááááááá...“

Koutkem oka viděla, jak se bikyber žene za ní. Ano, to je fajn, zabral, já ti dám chlapečku, to uvidíš! Rychle odblokovala pancéřové dveře reaktorové haly, jasně teoreticky tu žádné nebezpečí nehrozí, ale on musí za ní, má to zafixováno v paměti...

Trik se jí povedl přesně, schovala se na úzkou lávku za poklopem, felčar proběhl a stačilo do něj jemně strčit a padal dolů, do šachty. To už byla venku, pryč z toho nafialového přísvisu, který si ani neuvědomila, pryč od ergolitu, zabouchla poklop, zamkla, nejen kódem, ale i na mechanické zámky, tak - a teď si dělej co chceš, robíku, jen si bouchej a volej Bena, já budu mít chvíli klid, abych se porozhlédla po laborce...

Měla smůlu. Hledala zběsile, čím rychleji se blížila nutná krize, kocovina z Lonapuru. Bála se těch depresí, znala to, vždy se bála, že to nezvládne, ale vzít si hned další dávku, to ne. Těch Vzácných pilulek má už jenom devět a čert ví, jak dlouho ještě na tyhle kocábce bude muset vegetovat...

V zapomenuté poličce s chemikáliemi našla lékovku s vitamimovým komprimátem, nasypala si dva tři do úst, třeba to pomůže, aby byla chvíli fit. Alespoň něco! Jak to má jinak na tyhle lodi přízraků vydržet, jak to mám k sakru vydržet, když tahle loď letí do pekla a ne na Zem!

Rozhrnula naposledy obaly od léků, sedla si do křesílka a rozplakala se. Tohle přece není život, to je sebetýrání! Ztracená výprava, proč se jen nechala Jackem ukecat a dala se najmout? Prý - budeme bohatí, když přivezeme ergolit, každé gram se vyvažuje duketama, na Erenegu je nejlepší!

„Ne, už ne,“ vykňkla a tloukla si pěstmi do kolen, už nic nechci, nic, jenom domů, domů...

„Nebezpečí druhého stupně, vyhlašuji poplach pro posádku, nebezpečí druhého stupně, vyhlašuji poplach pro posádku, prudké zvýšení teploty a magnetických procesů v kontejneru číslo čtyři, bikybar Zdrav. IIIB přestal odpovídat na kontakty, ztrácím kontrolu nad skladovanými kontejnery teplota rychle stoupá, dosahuje už 800 stuňů, volám posádku, poplach 1. stupně! Ben posádce, vyhlašuji poplach 1. stupně, žádám absolutní hotovost!“ Jen pomalu se jí prodírala do vědomí slova o poplachu, začala Bena vnímat, až když hovořil o felčarovi, Ano, Zdrav. IIIB neodpovídá na kontakty, čtvrtý kontejner, 800

stupňů - ne! To snad ne, vždyť ho tam zavřela ona! Co se to děje, co to způsobila, CO SE TO DĚJE?

„Poplach prvního stupně, magnetická bouře ve čtvrtém kontejneru, bikyber neodpovídá, neodpovídá...“

Vyskočila a vyběhla na chodbu, začala otevírat dveře do reaktorové haly, já jsem ho tam zavřela, já ho tam odtud musím dostat, blesklo jí hlavou, je to poslední bikybet, který nám zbyl!

„Teplota čtvrtého kontejneru 960 stupňů, magnetická bouře neznámého původu, příčinu nedokážu určit, kontakty ztrácím, jsem bez kontaktu, havárie, posádka, hlásím havárii! Karin, stůjte, tam nesmíte, hrozí havárie! Poplach 1. stupně, havarijní stav, automatické systémy ochrany pulzátoru uvedeny do provozu. Zavři ty dveře, Karin, nebo zůstaň tam, stůj!“

„K čertu Bene, já to asi zavinila, jdu lam!“

Odblokovala dveře haly, vyběhla na můstek. Ovanul ji žár. Utíkala po můstcích na zád' a tam, tam kdesi y prostoru anihilátoru. obestavěného kontejneru, bobtnala žlutočervená bublina taveného kovu. Ještě krok, dva - ne, co to je? Zastavila se nerozhodne. V tom uviděla, jak se vnitřní pancíře rozestupují, to není možné, materiál má v kódu okamžité smrštění.při narušení cizím tělesem, ne tak tohle přeci nemohla zavinit!

Jako by to bylo máslo, nejprve ruka, pak postava rozhrnula žhavý koy, decentně ze sebe oklepala ještě žhavé kapičky roztavené hmoty, a pomalu, se skřípěním se vydala na pochod, Karin na chvíli ztuhla, ano, to už jednou viděla, to zažila...

„Ne... Já už nechci, ne, ne, ne, tohle néé!“

Otočila se a utíkala zpět ke dveřím. Logická reakce, to ano, ale marně bušila do pancíře. Ben uzavřel loď...

Zoufale nalehla na dveře. Nic. Pomalu se otočila a podívala se zpět. Obrovské, snad čtyřmetrové monstrum, matně připomínající felčara, se zase dalo do pohybu. A v otvoru, který po něm zůstal ve stěně, pulzovala do šera fialová záře. Svazky paprsků chvillemi pohladily robota, který stále rychleji mířil k ní.

"Pomoc," neovládla se, „pomoc, bestie jsou tu, Bene, otevři! Bene, prosím, Jacku, jsou tu bestie z Erenegu...“ Zády se svezla po dveřích na zem. Omdlela.

... Houpy hou, houpy hou, ne už nejsem dítě, nejsem chlapec, budeš hrdina, Jacku, říká starý vousatý král, má pichlavou korunu, ne, to není král, to je. chniglandský pižmoň-pichláč, pozor, nadýmá se, kde mám laser? Á, tumáš? Ale co to? On se nadýmá, ovšem, to není pižmoň, zrada... to je koule z Erenegu, fialka, a valí se na nás, její světelné pletence nás objímají, br, to mrazí, ne, hřeje, budu veliký, ano, budu veliký hrdina, néé - nechci, ne, poplach, vyhlášuji ; -.;J|| poplach, jasně, nebezpečí havárie, poplach, kdo vyhláшуje poplach, lo není možné, kde to jsem?

Ostrá bolest projela Jackovi hlavou. Ben se konečně dostal na frekvenci jeho stiinuíátoru. Aůň -zavyl a posadil se.

Strhl snímače, které mu vysokým tónem rvaly uši a čtvrtily lebku, ještě chvíli mu lezly oči z důlků a nemohl popadnout dech, . chtělo se mu zvracet. Vzpomněl si na poslední sekvenci snu, bn\ tohle přeci není terapie, kterou chtěl, zase ty fialové příšerky! Kdy už se sakra toho přízraku Erenegu zbaví?

Co to říká ten počítač? „... dálkové ovládání zničeno, blokováno, člověk v nebezpečí, Karin v nebezpečí, zůstala v reaktorové hale. Poplach nejvyššího stupně. Vyhlášuji stav ohrožení, transmutovaný kyber Zdrav. IIIB ovládán neznámou silou proniká reaktorovou halou! Východ blokován, Jacku, Pilote Williamsi, je to na tobě, Karin je v nebezpečí! Pulzátor v nebezpečí! Magnetická bouře v kontejneru číslo čtyři ohroжуje celý nákladový a motorický sektor, Jacku vstávej! Havarijní stav, musím odstřelit sektor 8, sekci 8/1 a 8/2...“

Mma náhle odplula z Jackovy hlavy: „Ne, to nesmíš, to zakazuji, rozumíš, zakazuji! Jdu tam!“ Pochopil, že se stalo něco strašného, sen a hlášení počítače náhle dostalo souvislosti, ano. nikdo neví jak, ale bestie z Erenegu jsou na lodi a chtějí ji zničit! A Karin...? Kde se tam k d'asu vzala?“

Vyběhl na chodbu, laseromet v ruce. Měl ho vždy připraveny, chodil s ním i spát, od chvíle, kdy poznal příšerky z Erenegu, jej neodkládá a toho traumatu se už asi nezbaví...

Běžel chodbou k zádi potměné lodi, skafandr, potřebuješ skafandr, znělo mu hlavou! Zastavil se před schůdky k laborce, oderval plombu z hotovostní skříňky, výborně, těžký skafandr íam byl, snad je v pořádku, vklouzl nohama do polonahých nohavic a bot, pokrčil hlavu a vsunul ji do helmy, narovnal se, zabouchnul dvířka na zádech a vykročil dolů, na technickou palubu.

Odsunul hledí skafandru. •V tom šeru bylo mizerně vidět. Laser v podvěsu pravé ruky, minul laborku a už byl u těch prokletých dveří,

dvacet centimetrů speciálních pancéřových antiradiačních slitin, na nich stále ještě „Aktivní reaktorová zóna, vstup jen v ochranném obleku.“ Nastavil obvyklý kód. Ne, to nepomůže! Musel odervat a upálit všechny mechanické zámky, trhnutím otevřel dveře a Karin mu padla k nohám.

Jen koutkem oka uviděl to monstrum, pod kterým se právě bortil střední můstek, žhavá trhlina v prostoru kontejneru číslo 4 zůstávala ještě nezcelená, postřehl tam to přízračné fialové světlo a pochopil. Ano, Ereneg je pronásleduje i tady! Jedno světelné chapadlo vystřelilo z pukliny, omotalo robota a vyneslo ho na pevnou půdu. rychle se zachytil kovových výztuh stropu a výhrůžně se sunul dál...

Nesetrně odsunul Karin do bezpečí chodby, zvedl laser a zamířil na hlavu. Soustředil se na obličej transmutovaného robota. Ne, to přeci není Zdrav. IIIB, felčar, tohle monstrum má obličej lidský! Hlaveň se mu roztřásla. Sen pokračuje? Tohle je přeci Karel! To není možné, to je sen, jeho kumpán Karel, kterého tam. na Erenegu...

A teď, teď přišel proč? Panebože, to už není Karel, je to Viktor, ten jeho jízlivou grimasou stažený obličej, řve, obraz se rozmazává, už je to Liz, Eliz, Lizbetka, a už zase Járvo, Molly, co to má znamenat, kdo jsi, bestie, kdo?

Vykřikl, uskočil za pancíř před šlehem plamenného jazyka, který za ním vyslal robot, přibouchnul dveře, popadl Karin a vlekl ji chodbou ke schodišti. Byl nejvyšší čas. Stěna haly už začala sálat horkem a vydouvala se...

Lod' zasténala po celé své délce. Chvěla se jako raněné zvíře. Šlo o sekundy. Položil Karin do stínu schodů, sám zaklekl a opřel se ramenem o boční lištu a zacíлил tím směrem, kde pukala stěna.

Automaticky se přesvědčil, • že je laseromet nastaven na maximum.'Pět megawatt by mělo stačit. Najednou byl klidný, jako vždy před tím, když mu šlo o krk. Zaváhání v haře ho mrzelo, nechal se vyděsit halucinacemi! Kde by se tu vzali? Jsou přeci na Erenegu, všichni mrtví... Téměř strnul: Čtvrtý kontejner, ergolit z Erenegu. fialová záře... Jak je to možné?

Ještě chvíli hleděl skelnýma očima na žhavou bublinu, která pukala v místech protiradiační přepážky. Dveře zmizely zataveny do stěn. Stáhl si přes oči tmavý filtr.

Když se žhavou hmotou proklubal obrovský pařát, i v tom žáru podobný nedotčené lidské ruce, zalícil a krátce stiskl spoušť. Ozvalo se zapraskání a koncentrované světlo laserového paprsku tu zrudlost odseklo ve chvíli, kdy se stěny začaly bortit. Obluda, která ještě před hodinou byla poslušným „felčarem“, kterého mohl odhodit rukou a poslouchal na písknutí se o cizí vůli drala do nitra lodi s cílem ničit a zabít. Ano, to znal z Erenegu...

Znovu zvedl laseromet a postupně, jak se robot objevoval v té žhavé lávě, do něj páčil. Věděl, že mu nesmí dát šanci, aby po něm plivnul svým plamenem, jinak by byl konec... Když se robot konečně zhroutil, ozval se ještě výbuch v laboratoři, zbytek chemikálií zapracoval. Pak nastalo ticho, jen uštěřená ruka se ještě stahovala v křečích posledních impulsů. Stěny se automaticky začaly smršťovat, jak jim kázal strukturální paměťový kód. Chodba se vyrovnávala a jen opálený nátěr za chvíli svědčil o nedávném boji.

„Zvládli jsme to, Bene, zvládli,“ oddechl si Jack a cítil, jak mu čůrky potu stékají všude po těle, dýchal s rozkoší vzduch plný pachy spáleniště a sledoval, zda se Ereneg ještě o něco nepokusí.

„Situaci mám pod kontrolou, díky Jacku,“ ozval se Ben. „uzavírám „osmý sektor, reaktorovou halu, bariéra mezi kontejnerovými sklady a sektorem 8 obnovena. Kontejner číslo 4 pod kontrolou nemám, ale uzavřel se sám, v nitru slábne magnetická bouře... Pohotovost snižuji na stupeň tři.“

„Fajn, Bene,“ řekl Jack a svlékal se ze skafandru. Už neměl sílu pověsit ho na místo. Nechal jej ležet pod schodištěm, laser hodil na ramena a zvedl Karin do náruče. Pomalu stoupal po schůdcích na velitelskou palubu, kolem ještě pach spáleniště, pach žhnoucího kovu a izolací. Ano, teď si připadal jako správný hrdina, který zachránil princeznu. Jenomže pak si vzpomněl na ty tváře, na tu galerii portrétů svých zahynulých druhů, která proběhla po obličejích robota a okamžitě měl po náladě. I když zase zvířel a zachránil pulzátor, A Karin, jistě, Karin a svoji kůži...

Uložil stále bezvládnou ženu na lehátko v kabině, připojil ji na stimulátor, kde automaticky nastavil regulátor na stupeň „regenerace životních funkcí“ a teprve si uvědomil, jak je bledá. Strhaný obličej plný vrásek svědčil o prožitých utrpeních, ano, čert nám byl dlužen tuhle výpravu, ale když už jsme v tom, tak to musíme dotáhnout do konce...

Pohnula se, na chvíli otevřela oči, vydechla „díky Jacku“ a pak snad usnula, protože stimulátor začal působit.

Chudák holka, do čeho jsem ji zatáhl, řekl si, jak byla mladá a krásná, a teď... Málem jsem ji před hodinou zaškrtil...

Vzdychl a pomalým, těžkým krokem unaveného člověka odcházel do své kóje, zhroutil se do křesílka, natáhl nohy a laser položil na zem. Rozhlédl se po spartánsky zařízené cele. Pulzátory neoplývaly komfortem, protože se počítalo s rychlou dopravou mimoprostorem v hibernačních vanách. May o n sloužil jako nákladní loď a na 1. třídu měl nárok jenom kapitán a 1.

důstojník. Ale nechtěl se stěhovat do kabin obětí té odporné planety. S touhle lodí se už stejně nikam nedostanu! Věky bude bloudit subsvětelnou rychlostí prostorem, neovladatelná, dříve či později mrtvá... Proč to vlastně dnes, teď před chvílí, všechno neukončil? Proč nepustil transmutanta dovnitř a nepočkal na osvobozující, Čistý oheň? Teď bude zase měsíc a léta čekat na *zázrak* nebo na smrt, na to, že jejich hvězdolet skončí někde na vrakovišti u neznámé neutronové hvězdy, na konečné všech zbloudilých posádek a havarovaných lodí, které nenašly cestu zpět.

.Z dálky k němu pronikala slova počítače. V hlavě mu hučelo, dostavila se krize, ale ještě se nevzpamatoval. Co to ten Ben mele? „Kontejner číslo 4 nemám pod kontrolou, teplota neklesá pod sto stupňů Celsiovy

Hlubiny kosmu nabízejí bohatství, ale také šílenství a smrt.

stupnice. Hotovost 3. stupně nadále trvá!“

„Rozumím, Bene,“ ozval se mdle, „kolik je normální teplota v kontejnerech?“

„Mínus pět stupňů.“

Trochu silná káva...

„Kolik mají ostatní kontejnery?“

„Ve trojce a šestce od padesáti do šécle-sátipěti, kolísá a postupně klesá, záření tam je v normě, magnetické procesy oslabeny. Ostatní mají předepsaných mínus pět. Reaktorovou halu mám plně pod kontrolou. Když se to uklidní, pokusím se opět o rozběh reaktorů prvního stupně.“ „

„Dobře, Bene, ale nejdříve musíš odstřelit kontejnery 4, 3 i 6. Je v nich ergolit z Erenegu, to znamená stále nebezpečí, viděls to sám před chvílí! Musíš je odstřelit do vesmíru! Příště to nemusíme zvládnout, rozumíš?“

„Nemám příkaz kapitána lodi!“

„Já jsem teď velitel, ostatní jsou mrtví, Viktor také, Alan v hibernaci! To dobře víš a znáš poslušnost přebírání funkcí, ne?“

„Ovšem Ergolit je náklad nejvyšší důležitosti, nemáš právo bez konzultace se Zemí zbavit se nákladu!“

„Tak mě Bene spoj...“

„Víš, že to nejde, není dostatek energie, při průletu atomárním vodíkem byla zničena veškerá vnější pojítka...“

„Tak mě poslouchej,“ dostával se Jack do varu, „jsem hodnostně nejvyšší na palubě, spojení se Zemí není možné, vznikla krizová situace, tak kdo tady velí? Já, nebo ty? Takže - právem kapitána této lodi ruším všechny předchozí příkazy ohledně ergolitu! Kontejnery 3, 4, 6 odhodíš do prostoru! Když ne, vezmu tenhle laser a udělám z tebe šrot.“

Počítač chvíli mlčel, než se ozvalo jeho „Rozumím“.

„Celou operaci mi hod* na interní displej do kabiny. Nezlob se, ale chci to vidět..“

„Rozumím, kapitáne Williamsi.“

...8,7.6.5 L... O!

Pulzační hvězdolet druhé třídy MAYO se zakymácel. Jack sledoval na monitoru, jak se tři kontejnery odpoutávají jeden

po druhém a teprve pak si oddechl. Dobelhal se k lehátku a svalil se na něj.

„Příkaz vykonán... kapitáne,“ oznámil Ben. „Jaké jsou další úkoly?“

„Chtěl jsi rozjet reaktory, tak pokračuj. Pokus se o druhý stupeň, co když se konečně podaří propojit anihilační vazby...“ řekl unaveně. „Chci domů, Bene, nic jiného mě už nezajímá. Chci na Zemi!“

„Rozumím ti Jacku... kapitáne Williamsi. Mám už jen dva opravářské roboty, energie se ztrácí přímo z reaktorů. Ale zkusíme to!“

„Nech mě spát, Bene, teď mě nech spát. Dělej co umíš.“

Zavřel oči, ale spánek nepřicházel. Teprve nyní se dostavily deprese, které zpravidla následovaly po stimulaci s lonapurem, teprve teď na něj dolehla hrůza boje s mnohotvárnou obludou. Ano, ty tváře... Proč se tam objevily, pro ho pronásledují? A v takové chvíli? Kde to ten robot vzal, kdo ho řídil? Copak má ergolit paměť? Copak se už do konce života nezbaví prokletí Erenegu?

Před očima měl znovu - po kolikáté už? - tu pustou, skalnatou planinu s ostrými špicemi skal na obzoru, krajinu, která znala jen rudou barvu krve a černý stín smrti... Jak to vlastně začalo, ta jeho cesta do pekla?

Zase viděl ten obraz děsu, když se fialové koule poprvé odhodlaly k akci. Viděli je už předtím, ale brali je jako přírodní úkaz, podobný poněkud větším kulovým bleskům. Neměli tušení, co dovedou. Vevalily se do rokliny, kde těžili nejlepší koncentrát ergolitu, jejich světelná chapadla stejně jako chapadla chobotnic se přisávala na stroje, těžební roboty, ano, i na lidi, vše, co bylo pozemského, náhle dostávalo cizí vůli, měnilo rozměry i podstatu. Zase slyšel nelidský řev Tamary a Billa a viděl sama sebe, jak utíká k transportéru, jak ho hrůza žene, aby nastartoval a ujížděl. Pravda, pak zastavil, otočil věž a pátil do těch fialových bestíí, jenomže ty hladově polykaly energii laserových paprsků a rostly. Tak sešlápl pedál antiprotonového děla, všechno zmizelo v ohni anihilace, ano, i Tamara, i Bili čtvrcený na kousky, i transportér s Karlem a Járvo, který spěchal z druhé strany soutěsky na pomoc. Vlastně - ti dva měli dobrou smrt...

Ne, tehdy mu ještě nikdo neřekl „zbabělce“, nikdo mu neřekl „vrahu“, všichni jen chtěli odletět, ale v tom momentě viděl do nenávratna vzdalující se kreditkartu, krytou kopami duket. Přemluvil Viktora, aby tedy těžili-v jiné lokalitě, tam fialové koule, ty zatracené fialky, třeba nebudou, a když, tak už víme jak rva ně, ne...? Aiio, dal se přemluvit, kapitán, za tou hromadou ergoíitu super-kvality taky viděl nekonečné konto, ty hromádky duket, prokletých zlatých kuponů, za které Člověk koupil kdekoliv na známých planetách co chtěl, lovecký trofeje, žrádlo, chlást i ženský... Přeci se dali najmout na tuhle výpravu právě proto, že byla riziková a vynesle kreditku i dukety, kryté haldou zlata... Zlata, nebo ergoíitu, co je cennější?

Ne, to co přišlo, to nechtěl, chtěl si jen nabrat trochu ergoíitu. Pravda, čistě pro sebe, jako Felix, mít pojistku proti náhodě, proti špatným časům, kdyby nebyla ta kreditka na takový balík jak počítali. Navíc, byla místa, kde na kreditky kašlali a chtěli platit jen v tvrdejch a ty mohl dostat především za ergolit prodaný pod rukou...

Samozejmě, Viktor ho musel vidět, právě když si pakoval svou krabici, hned to pochopil a řval na něj, že za tohle ho může postavit před soud, „je to zakázaný, to si pamatuj, paŠeráku!“

Ne, opravdu to nechtěl, ale bezděky Viktora odstrčil plný vzteku, že ho načapal. Spadl do ty rokle děsu a než k němu slezl, už ho omotala fialka svými chapadly. Bylo to opravdu hrozné, najednou mu rostl před očima a strašně řval, museli to snad všichni slyšet, ale nedalo se nic jiného dělat, pustil to do něj.

Pak ho Molly nařkla z vraždy. Začali se mu vyhýbat, báli se ho, tušil, že ho obviní, až se vrátí na Zemi. Věděli sice jen to, co jim řekl, o ergoíitu nic, ale už jasně viděl, že po něm půjdou, nic nedostane, žádný kreditky, žádný dukety. Tak to ne, rozhodl se. A některým trochu pomohl. Stačilo si jen počkat, aby všechno bylo dílem náhody, trochu pošimrat fialku laserem a pak? Copak může nechat žít transmutanty, obludy, které vraždí ostatní? Všichni vyděšeně prchali, jak se na ně ten novodobý gólem valil, tak co zbývalo.než namířit laser a...? Chvilí byl pro ně zachránce, góod boy, Jack, a tak pokračoval. Zbylo jich jen šest. Zavázal si je mlčením, když se odlepili od Erenegu. Po prvním pulzu se ale vynořili bůh ví kde, když odešly reaktory a nešel nahodit druhý stupeň pro anihilaci. Energie se ztrácela, nikdo nevěděl proč, Ben taky ne, Frankovi a Lindě selhaly nervy a šli si zaplavat do prostoru - bez skafandrů...

Zbyli čtyři, rozhodli si služby, vždy pět let v hibernaci, pět let služba. Alan s Renátou sloužili první kolo, on s Karin teď druhý, jenomže po roce si šli hrozně na nervy.

Jediné východisko byl lonapur a stimulátor. říše snů,a představ...

; jPře válo val se, zaháněl obrazy z ErenegU jinými, lákalk sobě do snu Lilianu, až nakonec přeci jen usnul. Noční mūra Erenegu ho ale tlačila, vykřikoval hrůzou, ale spal... Probral se až po dlouhé době, zpocený a vyčerpaný. Jeho oči chvíli bloudily po stropě, než mu mozek signalizoval, že něco je jinak. Prudce se posadil. Je na Zemi! Nad hlavou mu plulo modré pozemské nebe, slyšel i štěbetání.ptáků, šumot větru, cítil vůni borového lesa. Ale ne... Zvedla se v něm vlna vzteku, když si uvědomil, že je na lodi, že tuhle iluzi mu vytváří počítač, iluzi, kterou předváděl jen když bylo dostatek energie. Ale jak to? Jak se mu to povedlo?

Vypotácel se do chodby. Pravá noha krátce zabořila, poklesl v koleni, nesměl na ni plně přenášet váhu. Snad ho přeci jen ten robot netrefil? Nevzpomínal si. Rozhlédl se kolem, ano, příšeří zmizelo, nouzovky už neblikaly, osvětlení jelo naplno, belhal se podél stěny velitelské paluby, stále ještě plesnivé a zvlhlé špatnou ventilací, a automaticky mířil do pilotní kabiny, aby zjistil, co se děje...

Kde je Karin, blesklo mu hlavou. Není ještě v bezvědomí?

„Karin!“

Ruka, která mu uklouzla po plísni, ztratila oporu. Zapotácel se, musel se opřít zády. V tu chvíli ji uslyšel. Vylekal se. Už dlouho neslyšel její veselý zvonivý smích, který teď naplnil celou palubu, klokotal, vířil, trhal smutek na kousky. Svým tónem přímo rval uši, jak se blížila.

Zbláznila se, napadlo ho. Jen zvolna k němu přicházelo to, co volala mezi záchvaty smíchu a vzlyků. Země, země...

„Jacku, miláčku, Země!“ Vlétla mu do náruče, oči radostně vytřeštěné, smála se a plakala zároveň. „Jacku...“

„Panebože, tak je to tady. Opravdu se

zbláznila, kde by se tu vzala Země? Snad nemyslí ten barevný strop a voňavou esenci v kabině?

„Co je 5 sebou Karin, co ječíš, Karin!“ Zatřásl s ní a když se znovu bláznivě rozesmála, vlepil jí facku.

Odskočila jako uštknutá a žalostně se na něj podívala!

„Já se nezbláznila, počítač, Ben... Přístroje Jacku, ukazují směr, náš MAYO se chytnul, vracíme se, vracíme se domů... Orientace, motory, rozumíš? To znamená Země!“

Zblednul a srdce se mu sevřelo. Jestli to není pravda, tak to tentokrát nepřežiju! Tentokrát ne! Odstrčil jí a s pravou nohou ve v leku vyrazil do pilotní.

Zůstal stát jako přimražený. Ano, je to pravda! Všechny pulty, displeje, telestěny, všechno žilo a spiklenecky mrkalo na Jacka. Na centrálním panelu bylo skutečně napsáno Benem: KURS - PLANETA ZEMĚ.

„Bene,“ zachřel, protože v krku mu vyrostl chuchvalec strachu, že to je nadále sen. „Bene, co to je za divadlo?“

„Ben zdraví velitele! To není divadlo, Jacku, to je pravda! Ten nápis je správný - vracíme se k Zemi...!“ „Opravdu, se vracíme?“ „Opravdu, veliteli. Orientoval jsem loď v prostoru a čekám další příkazy. Zbavil jsi pulzátor ergo litu, to byl správný příkaz! Absorboval zřejmě další energii, protože další pokus o zapálení reaktorů už vyšel! Mám loď plně pod kontrolou. Mohu přejít do pulzace?“

„Pulzace... Domů,“ vydechl Jack. „Domů...“ řval pak na celý hvězdolet.

„Kapitáne Jacku Williamsi, mohu přejít do pulzace?“ opakoval Ben.

„Ovšem, můžeš, Bene, přejdi do pulzace!“

„Jenom dva skoky a budeme u Země, veliteli. Za hodinu startuji!“

Blaženě se usmál a opře! se o stenu. Ohlédl se. Karin stála za ním a po tvářích jí tekly slzy.

„Plač, jen plač, holka, ať to slzy z tebe všechno odplaví...“

Hvězdolet MAYO II se vynořil z pulzace přesně vypočteném bodě, mezi drahami Neptuna a Pluta. Jack si vždycky představoval, jaká to musí být skvělá podívaná: v prázdnosti vesmíru se náhle materializuje stříbrný mrak, chvíli se chvěje, bobtná jako rosol a pak se z něj vyklube kolos, gigantická kosmická loď, pulzátor...

Ted* všichni čtyři seděli za svými pulty ve velitelské kabině a s napjatými tvářemi čekali, až se jim ozve planetární centrála,

aby	jim	vymezila	návratový	koridor
a	místo	přistání.	Snad	to bude
aby	byli	co	nejblíže	rodné
vytoužené		Zemi.		Začali
netrpěliví.		Spěchali.		Expedice
rozbitém		hvězdoletu		je
deset		pozemských		let
možná	i	víc!		Pulzace
neubírá,	prolétněš			času

mimoprostorem a už jsi doma. Ale to musí být loď v pořádku, ne jak o May o, který byl ochromen po prvním skoku od Erenegu!

Hm, ta anabáze měla souvislost s ergolitem z Erenegu, uvažoval Jack, Ben -má pravdu.

Když odhodil kontejnery, úžasně rychle se podařilo nastartovat reaktory i druhý stupeň a přešli do pulzace! Byl to správný nápad, Jacku! Zase tě všichni plácali po zádech, i ten Anal, když ho vytáhli z hibernátoru. A přitom jim zbylo ještě dost ergolitu v ostatních, z jiné planety, aby společnost na výpravě neprodělala a všechny královsky vyplatila...

Usmál se při pomýšlení na bohatství, které je čeká. Balík dostanou chvíli po přistání - a ještě¹ je budou vydávat za hrdiny. Překonali sami sebe a nástrahy vesmíru, opravili hvězdolet a vrátili se domů! Jistě, pár týdnů asi stráví v izolaci, pod lékařskou kontrolou, aby náhodou nezavlekli mezi pozemšťany nějakou infekci. Bude je vyslýchat komise, budou se vyptávat, proč zahynula většina posádky, proč museli zlikvidovat třetinu nákladu, ale tak to je vždycky, když to neklape na sto procent. A když budou držet pohromadě, tak jim nic nepříšijou.

Jen aby Alan s Renátou nemluvili! Budou se ještě na Zemi bát o krk? Asi ano. A proto budou mlčet, bude to v pohodě, protože souhlas je spoluvina a nakonec - Alan taky musel odstřelit Sudstroma, když ho fialka před jeho očima proměnila v obludku třikrát tak velkou! To byl tehdy dobrý tah! A Renáta? Ta se přizpůsobí...

„Centrála se ozvala, máme spojení se Zemí,“ ozval se Ben, „přepínám monitory!“

Na obrazovkách terminálů i na centrálním panelu se objevil spojař meziplanetární centrály dálkových letů, profesionálně se usmál a vysypal za sebe:

„Vítáme posádku

pulzátoru Mayo II opět doma! Tak co, chlapci, jak L je? Kde jste se nám těch 1 devět let toulali? My už jsme vás málem oplakali!“

„Kde jsme se toulali? U

Erenegu,“ řekl ack. „Zbyli jsme jenom čtyři...“ „: Odkášlal si.f| „Mluví s|| vámi první-.;:í:

pilot Jack Williams. Převzal jsem velení po kapitánovi a prvním důstojníku, když zahynuli na Erenegu.“

Linka na chvíli oněměla, spojař viditelně znervózněl, když k němu slova doletěla a pak se znovu pokusil o úsměv:

„To je náhoda! Ahoj Jacku, tady Kenn Praat... Ty, je mi to moc líto... Pokoj všem padlým! Poslyš, Jacku, než vám hodím koordináty,, chce s vámi mluvit komodor Perkl. Dávám linku...

„Vítám vás, posádko, ať už v jakémkoliv počtu. Pokoj zesnulým... Nu, jsme rádi, že jste dorazili, byť trochu se zpožděním... Ale, hmm, nemám pro vás zcela uspokojující zprávy. Jestli máte na palubě ergolit z Erenegu, musíte se

jej urychleně zbavit za hranicemi sluneční soustavy, a to pěkných pár miliard kilometrů,“ začal komodor téměř bez obalu. „Nebyli jste totiž jedini, kdo riskoval na Erenegu přistání a těžbu. Za tu dobu, co jste se ztratili, se tam vypravilo pár dalších lodí a tak víme, že se tam děje něco neobvyklého. Teď je to zakázaná zóna!“

„Měli pravdu, děje se tam něco neobvyklého. Tahle planeta nám totiž zlikvidovala dvanáct členů posádky, komodore! A ergolitu z Erenegu jsme se zbavili hned po problémech, které jsme měli na lodi. Dostanete všechno v úředním letovém protokolu... Ale jinak jsme čistí, máme jen ergolit z jiných planet. Komodore, dejte nám koridor, ať už jsme doma! Věřte, nebyla to procházka.“

„Rozumím, veliteli Williamsi. Beru vás za slovo... Vyčkáte přiletu dvou doprovodných člunů a přistanete na Marsu, v přístavu Velký Syrt. Spojář vám ,+ předá koordináty. Přeji hodně štěstí, posádko a nashledanou na Zemi. Myslím, že budeme mít o čem povídat...“

Když zmizel z obra- , zovky spojář a Ben ohlásil konec spojení, ozval se dotčeně Alan: „Proč nám dávají doprovod? Na Syrt přeci trefíme se zavázanejma očima!“

„To ano, spíš jde o to, jestli někdo příliš nekecal,“ řekl s důrazem na poslední slova Jack.

„A nevíš kdo?“ naježila se Renáta. „Co když je to úplně jinak? Co když má Ereneg paměť? Anebo ten svinský ergolit? Sám jsi přece tvrdil, že paměť mít musí. Když se na tebe řítíl transmutovanej felčar, měnil tváře! Předvedl všechny, který tam zůstali! Co když to Ereneg předvedl i detailama těm, co tam přistáli po nás, co pak? !“

„Ne,“ lekla se Karin a zbledla. Podívala se na Jacka. Seděl se zatátnými zuby a bubnoval prsty do opěradla křesla.

„Co se ria mě tak díváte,“ promluvil téměř klidně. „Když budete vypovídat tak, jak jsme se dohodli, nikdo nás nedostane, rozumíte? Tam, ne Erenegu - to přeci byly ::i: všechno nešťastný náhody! Nemůžeme za to, že nás čtyři fialky nesežraly. A nebo jsme se měli taky nechat, aby nás roboti roztrhali, nebo aby nás odstřelili...“ Odmlčel se a vybavil si své transmutované kolegy.

„Ovšem, nikdo nám nic nedokáže,“ přidala se Karin.

„Mě s Renátou určitě ne,“ pokýval hlavou Alan. „Ale co vy? Opravdu jste tak čistý, jak tvrdíte? A kdo shodil Viktora do rokle? Kdo poštvál fialky na Molly? My snad? Abyste věděli, já v tom už dál nejedu. Disciplinárka z toho bude tak jako tak, ale já vrahy krýt nebudu!“

„Co jsi to řekl?“

„Jen pravdu, Jacku! A nech ten laser na pokoji, Renáta tě má na mušce!“

„Neblázni, prosím tě! Všechno zkazíte. Bez nás jste vedle, bez prachů a zaměstnání! Vždyť se nic prozradit nemůže!“

„Kdepak,“ zavrtěl Alan hlavou. „Uvěřím tvejm řečičkám a za rohem... Stačí to, co jsi způsobil!“

„Ale já nechtěl, opravdu ne! Alane, kamaráde... Renáto! Proboha, proto jsem vás nechával na pokoji? Něco vám povím. Mám ještě ulitou krabici ergolitu, toho nejlepšího. Prodáme ho na černém trhu. Je to bez rizika. Zapláceno dostaneme to v duketách, ne na kreditce. Za dukety můžeš mít absolutně všechno v celým vesmíru! Rozdělím se s vámi! Rozdělím se s vámi o ty prachy! Alane...?“

„Odkud máš ten ergolit, co?“

„No odkud... Na Erenegu byl nejlepší, tak...“

„Ne, proč jsi to udělal, Jacku?“ vykřikla Renáta, „ty nás chceš opravdu zničit? Okamžitě to svinstvo vyhod! Nepustí nás na Zemi!“

„Kdo na to přijde, kdo?“

„Jacku,“ řekla mírně Karin, „prosím tě, vyhod to! Alane, když to vyhodí, budete mlčet? Prosím...“

Jack ztuhl. Karin... Taký si chce zachránit kůži. Ovšem, všichni to chtějí teď hodit na mě!

„Udělej, co říká Karin,“ ušklíbnul se Alan, „pak uvidíme...“

„Že jsem nenechal tuhle loď bouchnout! Že jsem se na vás nevykašlal a rval se s tím robotem! Že jsem vám to vůbec kdy vyžvanil! Já hlupák! Celý pulzátor by šel k čertu a vaše dušičky s ním. A já, já bych měl taky pokoj! I od tebe, Karin...“ Složil hlavu do dlaní.

„Jacku... ty, ty...“ Karin se na něj málem vrhla. Instinktivně vycítila, že teď jí jde o všechno. Jacka musí hodit přes palubu, jinak se sveze s ním. „Kašlu na tebe, rozumíš, kašlu!“

„Vyškrabte si oči, to bude nejlepší,“ poznamenal Alan suše.

Jack zatajil dech a počítal do pěti. Pak se odhodlal k poslednímu pokusu:

„Tak poslouchajte, lidi, naposledy se

ptám - rozdělíte se se mnou o ty prachy za ergolit, nebo ne? Moc vám stejně z naší výpravy na kreditkách nezůstane, až vás komise proklepne. A moje jedno kilo - to je milion v tvrdých, hezky v duketách, ne na kreditce! Obstarám to sám a ty prachy dostanete, přísahám, každý dvěstěpade -výměnou za mlčení!“

Chvilí bylo ticho, pak si Alan demonstrativně odplivnul.

„Sežer si to!“

Nastalo ticho. Jack se podíval na Karin, ale ta sklopila hlavu.

Zvedl se.

„Budete litovat... Taký nejste čistý, o tobě, Kariri, nemluvě!“

„Kam jdeš?“ reagoval Alan.

„Sežrat si ergolit, když dovolíš, kamaráde!“

„Poslyš, žádný pitomosti, Ben tě bude hlídat!“

„Jasně, Bene, dej na mě dobrý pozor, ať si nic neudělám, jo?“

Zaklapl za sebou dveře. Už věděl, co udělá. Vezme ten svůj „poklad“ a... Vakuum ho přijme milosrdně, stejně jako Franka a Lindu, stejně jako stovky jiných nešťastníků, kteří pochopili, že Zemi už nikdy neuvidí...

Ruce se mu třáslý. Naposledy otevřel tu plastikovou krabici, aby se pokochal svým bohatstvím, které ho nyní s konečnou platností vzdálilo lidem, modravé Zemi, radovánkám s kamarády. Ergolit z Erenegu... Všechno pro tuhle hromádku kamení obětoval! Všechno!

Z nenápadných, černě lesklých hrudek a kamínků té podivné látky náhle probleskla fialová záře. Příznačná fialová záře a pomalu sílila. Tak, tu taký vidí naposledy, uchechtul se. Dnes všechno naposled! Vždycky se toho fialového přízraku bál, ano, z té záře šla hrůza. Tam na Erenegu i tady, na pulzátoru, když prošlehávala z kontejneru. Ale proč? Plamínek je docela přívětivý... Jak vlastně voní, jak chutná ta fialová modř? Jak asi ten fialový plamen absorbuje energii? Jak se jí zmocňuje? Jak dokáže přeměnit člověka i stroj v poslušný nástroj své vůle? Proč to vlastně nikdo nezkoumal? Co když je to jenom jiná forma bytí, transmutace do jiné podoby, jiného světa?

Šílíš, řekl mu zbytek rozumu. Ano, šílím, odpověděl sám sobě a pomalu nořil obličej do stále intenzivnější fialové záře. Neodolatelně ho přitahovala... Když sežrat, tak sežrat, jedno kdo koho!

Pocítil mrazivé chvění na pokožce. Strnul. Celé tělo se náhle napjalo, ale necouvl. Jasně, nemá proč!

Paprsky fialového ohně se zprvu nejistě, ale pak intenzivněji nořily do té poddajné hmoty, která se sama nabízela. Bylo to

příjemné, pronikat do jednotlivých nechráněných buněk a přestrojovat je podle svého klíče. Byly už zcela bez vůle, stačilo jen polehoučku rozkládat mikrostrukturu

toho organismu, byl čas. Nebylo třeba velké intenzity výbojů, které účinkují téměř okamžitě, byl Čas...

Mrazivá strnulost pohlcovala jeho mozek, jeho tělo, ještě cítil brnění snad v každé buňce, ještě si stačil uvědomit, že to už není ort, a pak se dostavilo podivné vnitřní pnutí, horečnatost a jeho tělo začalo pukat ve švech. Rostlo. Dostavila se šílená bolest, která ho zkroutila. Strašně řval a padl obličejem do svého pokladu...

Pak jeho zmutované vědomí dostalo jinou informaci: jsi velký, největší, neporazitelný! Jdi a pomsti se! Jsi součástí Erenegu, nekrásnější planety vesmíru. Jdi a braň Ereneg všude, kde jsi! Ty jsi nyní ztělesněním pomsty na těch bytostech, které rabují a ničí tvou planetu, jsi můj vyslanec, jsi můj odkaz pozemšťanům! Jdi, nič a zabíjej!

Naposled, s hrozným řevem, který už nepatřil jeho bytosti, se zvedl. Nasypal si ergolit do obrovských úst, krabici rozdupal a pak pomalu, jako gólem, vykročil. Uvědomil si, že v ruce svírá zbraň, že sám je zbraň krásné planety Ereneg a prolomil stěny kabiny.

„Já se bojím, aby ten Jack něco neprovedl,“ špitla Karin do ticha velitelské kabiny.

„Klid, Ben ho má pod kontrolou! Šel do kabiny,“ řekla Renáta a ušklíbla se. „Najednou máš o něj strach a přitom jsi ho hodila přes palubu! Nebo ho ještě miluješ?“

„Ne,“ skousla rty a zavrtěla hlavou. „Jen se bojím...“

„Nechtě toho,“ vykřikl Alan rozčileným hlasem, „něco se děje!“

Jako by mu sám pulzátor chtěl dát za pravdu, pohlasly telestěny a monitory v kabině. Osvětlení přepnulo na nouzovky.

„Bene, co se děje?“

„Jack... obluda... poplach, poplach... odcházím...“

„Áááá, něco provedl s Benem!“ zaječela Renáta.

Karin se k ní hystericky přidala.

„Klid, klid,“ vykřikoval Alan, „Bene, co je s tebou, Bene?!“ Odpovědí mu bylo jen mohutné zadunění na zádi lodi. Rázové vlny jedna za druhou rozkmitávaly konstrukci pulzátoru a umocňovaly rachot výbuchů.

Pulzátor II. třídy MAYO II explodoval právě ve chvíli, kdy se po jeho bocích vynořily dva eskortní čluny Centrály. I je pohltily rozpínající se podivné paprsky, které se stáčely do klubka a splétaly stále větší a větší fialovou kouli. Když se její tvar a silové pole stabilizovaly, jasně zářila do prostoru a pomalu se dala do pohybu. Mířila ke třetí planetě této sluneční soustavy, která nesla jméno Země.

ilustroval M. Zhouf